

EL SINGULAR VIATJANT DE DÉU

M'ha passat més d'un cop que, en arrencant el full del dia, del calendari, per fer vistent el dia que som, ha aparegut un full estrany al bloc, amb lletres d'un alfabet —o d'alfabets— que desconec i arabescs i fullatges de totes colors. De vegades, és un paisatge urbà amb balcons sense barana i finestres obertes que són travessades, de cara al buit, per florasses alades i ocells-espasa de plomatge vermell; de vegades són vistes de mar amb crepuscles allimonats i olivosos per on naveguen navilis de sarments ressecades i fumalls benolents. Què passarà, doncs, avui? Puix que cada vegada que entre full i full de calendari n'apareix un d'insòlit amb imatges que aparenten símbols o simulacres, sé que no arribaré al vespre sense ésser testimoni i fins actor d'una aventura. Avui, ja de bon matí, feia un dia rúfol, de vent fred, amb boires de sal espesses i enfosquidores. No hi havia ningú ni a la ribera, ni als molls, ni embarcació en mar. Talment com a les primeres hores de la matinada d'un dia de festa. No havia pas tocat migdia, quan he vist aturat al cap del moll de la Timba un auto, jo diria ostentosament vell, amb un singular remolc més aviat matusser, al ras del qual feien grup un home amb barba i cabellera canoses, una dona i una noieta. M'hi he acostat per saludar-los i excusar el mal temps. L'home, en francès agasconat, m'ha dit que no era pas cap turista ans bé un romeu, un delegat especial de Déu ací, a la terra. —*Estimat senyor meu, sóc un mèdiu de Déu, amb facultats precises però sàviament limitades. Escric ço que em dicten del Cel estant, i m'ho imprimeixen a Marsella.* La dona i la donzella se'l miraven amb infinita dolcesa, quan ell me parlava. M'ha acompanyat, condescendent, al peu de l'atrotinat remolc, de l'interior del qual n'ha tret —n'hi havia una pila— un exemplar d'un periòdic de la mida del butlletí d'Acció Catalana: *Lumière*, i me n'ha donat un exemplar. Hi havia, a primera plana, un editorial doctrinari, i, seguit, articles i comunicats profètics, glosses bíbliques i evangèliques i notícies fresques del Cel amb pronòstics encongadors. N'hi he demanat alguns exemplars més per als qui creuen i diuen que tot és bòfia. —*No hi sóc per res. Déu dicta i opera i jo, parrac humà, sóc el més submís dels creients.* M'ha donat, humil i riallera, la mà, talment com el poeta Guerau de Liost, i he pres comiat de tots tres. Passades quatre hores de migdia —de tramuntana havíem passat a garbí— he fet cap al mateix indret on havia conegut abans el delegat celeste i els seus. Delia per parlar-hi de nou i més llarg; però cotxe, remolc i tríade ambulat i missionera se n'havien anat qui sap on. Al mateix indret, hi havia aplegats, jubilats o actius, els pescadors del poble. Feien una vaga remor de ressaca pedrosa i, ara gesticulaven ardots i drets —estirats, com si calcessin coturn—, ara s'acotaven, gairebé s'ajupien, com si preguessin, abstrets, per a tornar-se a dreçar, unànimes, i ajustaven les veus com si provessin de cantar salms amb música d'En Claver i lletra d'En Pi i Margall. M'hi he anat acostant, gairebé de puntetes; però quan alguns s'han adonat de mi, han callat tots i jo diria que han rebufat. M'han mirat com un intrús, malgrat

que els conec tots, i d'anys. El més alt d'ells, tibat com un abat dels temps carolingis, es decideix a dir-me —*Què en penseu, vós, de tot això?* Li demano on són els forasters i llur arnadissa tartana motoritzada, i m'han mirat i s'han mirat estranyats. —*Què us empatolleu, ara; al Port, fa molts de dies que poc hi ha dingú.* No, ningú no havia vist res; però un fortíssim deler els havia aplegats, malgrat ells mateixos, a la punta precisa del moll que ocupava l'oracle occità. I, sorpresos o meravellats, s'han girat d'esquena, i s'han ajustat, amb unció, de nou. Els pescadors, tan incrèduls i donats a la blastomia, s'han ajupit de nou com si adressin alguna cosa per a mi invisible, i han reprès el cant, afinats com si tot l'any haguessin assajat en un oratori subterrani. Per fer el pagès, he recollit quatre rodelles, de terra, i amb peu silenciós he tornat, voltat de meravelles, a casa. He arrencat el full del calendari; per sort, era el 30 i seguia, com és de llei, el 31.

J. V. Foix
Darrer comunicat